

Οι κοινωνικές αποστάσεις μετατρέπονται σε ανάγκη για επαφή, σχέση και αλληλεγγύη

Αγαπημένοι φίλοι! Είναι απίστευτο! Δεν υπάρχει πια κωρονοϊός! Δεν είμαστε πια σε καραντίνα! Σήμερα είναι η πρώτη μέρα που βγήκα έξω μετά από την ανακοίνωση ότι κυκλοφορούμε ΕΛΕΥΘΕΡΑ! Είμαι εδώ στο Ρέθυμνο και μόλις βγήκα από το σπίτι με έλουσαν οι καυτές ακτίνες του καλοκαιρινού ήλιου! Άρχισα να γελάω- μόνη μου-μαζί με όλους τους άλλους- και τα τζιτζίκια ξέσπασαν κι αυτά σε τσιριδες και γέλια! Άνοιξα καλά τα αυτιά μου για να ακούσω τις χαρούμενες φωνές και τις ακολούθησα! Ακούγονταν από μακριά και ήταν πολλές... Κι ακόμη περισσότερες όσες κατευθύνονταν προς αυτές... Έφτασα στην παραλία. Ήταν εκεί άνθρωποι μαζεμένοι, σχεδόν λιγότερο από ένα μέτρο ο ένας κοντά στον άλλο, χαρούμενοι... Φαινόταν ότι υπήρχε φόβος ακόμη.. Τότε ένας ηλικιωμένος κύριος κοίταξε έναν άστεγο της πόλης και με αργά βήματα τον πλησίασε και τον αγκάλιασε. Τότε όλοι άρχισαν να αγκαλιάζονται και να φιλιούνται. Όταν ένιωσαν ξανά στα σώματά τους την θαλπωρή της εγκυτητας, της αγκαλιας ξέχασαν τον φόβο. Κι όσοι τον θυμόντουσαν ακόμη, αδιαφόρησαν. Άρχισαν να κλαίνε από χαρά και από συγκίνηση. Νόμιζαν ότι η καραντίνα θα τους αποξενωνε και θα τους απομονωνε και θα τους δημιουργούσε ψυχολογικά προβλήματα.. αλλά, αγαπημένοι φίλοι, ΌΧΙ! Πιο πολύ ελκυσσε την μια καρδιά με την άλλη, πιο πολύ αγαπήθηκαν, πιο πολύ μοιράστηκαν, πιο πολύ υποχώρησαν, πιο πολύ εκτίμησαν την κοινωνία με τους άλλους ανθρώπους! ... Κι ας φώναζαν τότε... στον εγκλεισμό τους, κι ας είπαν και μια κουβέντα παραπάνω, κι ας έκλαψαν, κι ας απελπιστηκαν, κι ας οργιστηκαν... Σήμερα κατάλαβα ότι δεν ήρθε ποτέ ο ιός και η καραντίνα του για το κακο μας... Οι άνθρωποι σήμερα απέδειξαν ότι πράγματι είναι άνθρωποι και οι καρδιές του είναι σίγουρα μαλακές και αντέχουν τα χτυπήματα και τους κραδασμούς της ζωής... Κανείς δεν μπήκε στο σπίτι του σήμερα... Όλες οι πόρτες ήταν ανοιχτές πια.. όλο το Ρέθυμνο ήταν ένα σπίτι... Υπήρχε ησυχία... Χαρούμενες φωνές... ηρεμία... Κανείς δεν κράτησε κινητό στο χέρι- αν ήθελε να μιλήσει με κάποιον απλώς περπατούσε στον δρόμο και τον συναντούσε.. οι υπηρεσίες και τα μαγαζιά άνοιξαν αλλά κανείς δεν πήγε παρά μόνο για να χαιρετήσει τους υπαλλήλους... Παρατήρησα ότι οι άνθρωποι μου... οι αγαπημένοι μου άνθρωποι που τόσο πολύ μου έλειψαν... δεν φορούσανε ρολόγια... Όταν πεινούσαν τρωγανε κι όταν νύχτωσε και ένιωσαν νυστα πήγανε να κοιμηθούν... Να κι άλλο καλό της καραντίνας. Δεν υπήρχε αγωνία. Ο χρόνος δεν έτρεχε- απλώς κυλούσε. Οι άνθρωποι φαίνεται να μην έχουν εξάρτηση πλέον από τον χρόνο ... Φαίνεται να μην τους νοιάζει να ζήσουν για να ξοδέψουν αλλά να ξοδέψουν τόσο ώστε να ζήσουν... Είναι ακόμη η πρώτη μέρα... Πόσο εύχομαι όλο αυτό να κρατήσει για πάντα...Μην απελπίζεστε φίλοι μου! Περνάτε δύσκολα το ξέρω.. αλλά σε λίγο καιρό όλα θα φτιάξουν! Ίσως και να μην χάλασαν ποτέ...!